

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce : **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, adresa pro doručování : Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalované : **Česká zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. června 2012, č.j. BG961-2/10/9/2012-SŘ, t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět řízení**

Žalobce podal včas žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 22. června 2012, č.j. BG961-2/10/9/2012-SŘ, kterým zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí inspektorátu v Hradci Králové ze dne 7. 12. 2011, č.j. CY672-5/300/6/2011-SŘ.

Protiprávního jednání se žalobce měl dopustit tím, že uvedl do oběhu 18 kusů potravin „FILETY z ALJAŠSKÉ TRESKY, Vita Star, zmrazené, á 100 g, DMT 24. 12. 2012, LOT CODE CH2100022550405HL-16, země původu Čína“ (dále také jen „Výrobek“) označené na spotřebitelských obalech nepravdivým údajem o obsahu rybího masa 95%, přičemž toto označení uvádělo spotřebitele v omyl, neboť laboratorním rozbořem byla zjištěna hodnota podíl odkapaný 85%. V tržní síti žalobce bylo uvedeno do oběhu celkem 43 120 ks uvedené potravin. Správní orgány obou stupňů tak dospěly k závěru, že označení dané potravin bylo nepravdivé a uvádělo spotřebitele v omyl, čímž došlo k porušení zákazu stanoveného v čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v platném znění (dále jen „Nařízení“), podle něhož nesmí označování potravin uvádět spotřebitele v omyl, a k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“). Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta 200.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

V úvodu žaloby žalobce v obecné rovině uvedl, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalované. Jednalo se o tyto skutečnosti :

- napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, aniž pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky
- žádné ze správních rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a obě tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná,
- napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci,
- napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci a nemá oporu ve spisech,
- napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena nepřiměřená pokuta.

Tato tvrzení následně konkretizoval níže uvedeným způsobem s tím, že nejprve polemizoval s rozhodnutím prvoinstančním a následně s rozhodnutím žalovaným.

Prvoinstanční rozhodnutí bylo dle něho vydáno v rozporu se skutečným stavem věci, je věcně a právně nesprávné, neobsahuje všechny předepsané náležitosti a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce měl dále za to, že mu byla uložena pokuta v nepřiměřené výši. Při stanovení její výše se prvoinstanční orgán nevypořádal se všemi hledisky stanovenými § 17i odst. 2 zákona o potravinách. Rozhodnutí tak neobsahuje relevantní skutečnosti a úvahy, na jejichž základě by bylo možné uložit pokutu ve výši 200.000,- Kč. Z tohoto důvodu nemá prvoinstanční rozhodnutí dle názoru žalobce náležitosti stanovené zákonem a je pro tento nedostatek zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Z rozhodnutí prvoinstančního orgánu je dále zřejmé, že správní orgán vycházel pouze z dodacích listů a nezjišťoval, zda všechny dodané potraviny skutečně neobsahovaly 95% rybího masa a zda tedy byly označeny nepravdivým údajem. Žalobce je toho názoru, že prvoinstanční orgán porušil zásadu materiální pravdy, neboť své rozhodnutí opřel pouze o subjektivní domněnku, a prvoinstanční rozhodnutí je pro tento nedostatek zcela nepřezkoumatelné.

Dále vytkl prvoinstančnímu orgánu, že pojal do svých úvah, pokud jde o hodnocení následku správního deliktu v neprospěch účastníka řízení, skutečnosti, které nebyly prokázány a které nemohl hodnotit. Přesto dospěl k hypotetickému závěru, že došlo k ekonomickému poškození spotřebitele. Pochybil rovněž, pokud podřadil pod hledisko následku protiprávního jednání zákonem chráněný objekt, který je samotným znakem skutkové podstaty, když dospěl k závěru, že došlo k omezení práv spotřebitelů na informace, což bylo přičteno k tíži žalobce, a dále k distribuci dotčených potravin do tržní sítě. Tím došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

Dle žalobce vzhledem k výše uvedeným nedostatkům prvoinstančního rozhodnutí je uložena pokuta zcela zjevně nepřiměřená. Za přiměřenou by považoval pokutu nepřevyšující 20.000,- Kč. S ohledem na charakter uvedených nedostatků se dle něho jedná o vady, které nebylo možno zhojit rozhodnutím žalované, jakožto odvolacího orgánu. Ta měla rozhodnutí toliko zrušit a vrátit jej prvoinstančnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Rovněž napadené rozhodnutí žalované spočívá dle žalobce na nesprávném právním posouzení věci, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Žalovaná se nezabývala odvolacími námitkami řádně a odpovědně a nevypořádala se s nimi dostatečně. Jejím rozhodnutím nebyly zhojeny vady prvoinstančního rozhodnutí. Tím byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení a žalobci bylo odňato právo na řádné projednání věci.

Dále vytkl žalované, že vypustila z odůvodnění rozhodnutí část úvahy prvoinstančního orgánu týkající se hodnocení škodlivého následku jednání účastníka řízení tak, jak je uvedeno v odst. Ad 6) rozhodnutí žalované, přičemž se jednalo o skutečnost, která byla při hodnocení hlediska škodlivého následku přičtena k tíži účastníka řízení, a měla se dle názoru žalobce proto odrazit ve snížení uložené pokuty, což se nestalo.

Navrhl proto závěrem, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Dle názoru žalované bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem a napadené rozhodnutí má oporu ve správním spisu. Rozhodnutí splňuje všechny náležitosti stanovené

zákonem a je přezkoumatelné. Žalobce nebyl postupem správních orgánů obou stupňů nikterak krácen na svých právech a mohl proti postupu správních orgánů uplatňovat veškeré relevantní zákonné prostředky, což taktéž učinil podáním odvolání, resp. správní žaloby. Žalobci taktéž nebylo nikterak bráněno ve zpochybnění skutkových zjištění, ať již podáním námitek proti protokolu o kontrolních zjištěních, tak v průběhu správního řízení. Skutečnost, že žalobce námitky vůči podkladu rozhodnutí nepodal, ani se ke skutkovým zjištěním nijak nevyjádřil v průběhu správního řízení na 1. stupni, byla zcela v dispozici žalobce. Žalovaná tak považovala tuto žalobní námitku za účelovou.

Ohledně úvahy o výši pokuty žalovaná uvedla, že v odvolacím řízení část úvahy prvoinstančního orgánu o výši pokuty změnila. I po této změně však považuje úvahu o výši pokuty za úvahu v mezích běžné logiky a zcela v souladu s požadavky právních předpisů, zejména pak § 17i odst. 2 zákona o potravinách. Provedená správní úvaha ve znění napadeného rozhodnutí o odvolání dle názoru žalované zcela dostatečně odůvodňuje uložení pokuty ve výši 200 000,- Kč.

Při stanovení množství závadné potravin správní orgány obou instancí vycházely z podkladů rozhodnutí, v dané věci konkrétně z dodacích listů č. 113170, č. 113154 a č. 113136, které účastník řízení prvoinstančnímu orgánu doručil dne 9. 8. 2011 současně s přípisem nazvaným „Zaslání dokladů“. Správní orgány tak neměly důvod pochybovat o validitě takto zaslanych dokumentů ve vztahu k dané šarži potravin, když informaci o vadné šarži poskytl sám účastník řízení.

Žalovaná dále uvedla, že při hodnocení následku protiprávního jednání žalobce prvoinstanční orgán zahrnul do své úvahy i skutečnost, kterou hodnotit neměl, když zhodnotil v neprospěch účastníka řízení, že „došlo k omezení práv spotřebitelů na informace a jejich rozhodovacích práv při nákupu potravin garantovaných právními předpisy potravinového práva“. Tato skutečnost je totiž předpokladem zavinění a jejím zhodnocením se prvoinstanční orgán dopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalovaná však jako odvolací orgán tento nedostatek prvoinstančního rozhodnutí zhojila a část správní úvahy v odvolacím řízení vypustila.

Pokud se týká hodnocení hypotetických a neprokázaných skutečností z hlediska následku v úvaze o výši pokuty žalovaná konstatovala, že „ekonomické poškození spotřebitelů“ bylo správním orgánem zhodnoceno jako následek pro ty spotřebitele, kteří si vadnou potravinu koupili (následek reálný) nebo mohli koupit (následek potenciální). Reálný následek nastal, jak vyplývá ze spisového materiálu pro spotřebitele, kteří danou potravinu již zakoupili.

K přiměřenosti pokuty žalovaná uvedla, že žalobce navíc nijak neodůvodnil, proč se mu jeví přiměřenou pokuta nepřevyšující výši 20 000,- Kč. Žalovaná je přesvědčena, že naopak úvaha o výši pokuty po dílčí změně provedené odvolacím orgánem plně odůvodňuje uložení pokuty ve výši 200 000,- Kč.

Žalovaná je přesvědčena, že nikterak neporušila zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Tato žalobní námitka se jí jeví nesrozumitelnou, neboť se podrobně vypořádala se všemi odvolacími námitkami a veškeré vady prvoinstančního rozhodnutí svým rozhodnutím zhojila.

Pokud se týká žalobou tvrzené nutnosti snížit ukládanou pokutu následkem vypuštění v neprospěch účastníka řízení hodnocené části správní úvahy, žalovaná s odkazem na příslušnou pasáž odůvodnění svého rozhodnutí připomněla, že vypuštění uvedené části úvahy neodůvodňuje změnu hodnocení celkové závažnosti protiprávního jednání účastníka řízení (potažmo změnu výše ukládané pokuty), neboť vypouštěná část úvahy není v poměru k ostatním hodnoceným kritériím pro hodnocení celkové závažnosti podstatná a ponechaná část úvahy plně odůvodňuje uložení pokuty ve výši 200 000,- Kč.

Navrhla proto, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobce i žalovaná souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byli ve výzvě předsedy senátu řádně poučeni. O věci usoudil následovně.

Předně krajský soud vytýká před závorku, že ani žalobou napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neshledal nepřezkoumatelnými a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti či pro nedostatek důvodů. Námitka nepřezkoumatelnosti se totiž jako nit vine celým obsahem žaloby, žalobce ji vznášel opakovaně a učinil ji součástí několika žalobních námitek. Nedůvodně a nepřiléhavě. Napadená rozhodnutí jsou nejen srozumitelná, ale nutno konstatovat, že správní orgány své právní závěry v nich obsažené ohledně sporných otázek rovněž řádně odůvodnily. Tedy jednak uvedly obsah důkazů, o něž své závěry opřely, a v návaznosti na to logicky a srozumitelně formulovaly jak skutková zjištění, tak své právní závěry. Reagovaly tak na všechny podstatné aspekty projednávané věci a všechny právně relevantní námitky žalobce, které ve správním řízení vznesl, způsobem, který nepřezkoumatelnost napadených správních rozhodnutí vylučuje.

Dále nutno konstatovat, že žalobce zvolil poněkud nestandardní postup při vymezení žalobních námitek, neboť nejprve specifikoval vady prvoinstančního rozhodnutí a teprve následně vady rozhodnutí žalobou napadeného. V některých případech pak mělo těmi samými vadami prvoinstančního rozhodnutí dle žalobce trpět i rozhodnutí žalované. Krajský soud proto předesílá, že pokud se bude věnovat žalobcem vymezenému pochybení, které se mělo dotýkat obou rozhodnutí, budou jeho závěry, pokud neuvede jinak, platné rovněž ve vztahu jak k prvostupňovému, tak k žalovanému rozhodnutí.

pokračování

30A 89/2012

Ve zcela obecné rovině zůstalo žalobcovo tvrzení, že obě rozhodnutí neobsahují stanovené náležitosti, aniž by absenci některé ze zákonných náležitostí rozhodnutí blíže specifikoval. Krajský soud tedy nemůže jinak, než ve stejné míře obecnosti konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i odvolací rozhodnutí, obsahují dle jeho názoru všechny náležitosti stanovené §§ 68 a 69 správního řádu.

Rovněž v obecné rovině, bez bližší konkretizace, žalobce tvrdil, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami řádně, odpovědně a dostatečně. Nespecifikoval již ale, v čem konkrétně mělo toto tvrzené pochybení spočívat. Ostatně obdobně obecně byla formulována i řada odvolacích námitek. Pokud tedy žalobce vytýká žalované, že na jeho námitku, že prvoinstanční orgán nevyhodnotil řádně zákonná hlediska, reagovala pouze tím, že souhlasí s hodnocením prvoinstančního orgánu, že rozhodnutí splňuje všechny náležitosti stanovené zákonem, je věcně správné a plně přezkoumatelné, pak takové vypořádání se s takto formulovanou odvolací námitkou považuje krajský soud za dostatečné. Předmětná odvolací námitka je totiž značně neurčitá, nekonkrétní, proklamativní, neboť pod pojmem „řádne nevyhodnocení zákonných hledisek“ si je obtížné představit, co tím odvolatel vlastně konkrétně zamýšlel. Míra obecnosti reakce žalované na takovou odvolací námitku je tak pochopitelně pouze nutný odrazem míry obecnosti této námitek. Ostatně, jak už ze shora uvedeného plyne, stejným nedostatkem trpí i většina námitek žalobních. Kvalita odvolacích i žalobních námitek je přitom zcela v dispozici odvolatele, případně žalobce. Ani odvolací orgán, ani krajský soud nemohou v tomto směru za podávajícího cokoli domýšlet. V soudním řízení pak tento moment vystupuje ještě mnohem výrazněji, protože správní soudnictví je ovládáno zásadou dispozitivní (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Soud tak může přezkoumávat napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů.

Jediná konkrétnost v souvislosti s uvedenou žalobní námitkou spočívala v tvrzení žalobce, že pokud žalovaná vypustila v odůvodnění svého rozhodnutí část úvahy prvoinstančního orgánu týkající se hodnocení škodlivého následku jednání delikventa, mělo se to dle jeho názoru odrazit ve snížení uložené pokuty, což se nestalo.

K této otázce se žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřila tak, že dle jejího názoru úvaha prvoinstančního orgánu, ve které v neprospěch účastníka řízení rozhodl, že „došlo k omezení práv spotřebitelů na informace a jejich rozhodovacích práv při nákupu potravin garantovaných právními předpisy potravinového práva“, je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Tato okolnost je totiž zákonným znakem správního deliktu a to jako okolnost přitěžující. Tomuto závěru nemá krajský soud co vytknout, ostatně je ve prospěch žalobce. V další pasáži odůvodnění rozhodnutí se pak žalovaná podrobně zaobírala tím, zda vypuštění uvedené úvahy o následcích protiprávního jednání bude mít ve svých důsledcích vliv na výši pokuty. Dospěla k závěru, že nikoliv a tento svůj závěr pečlivě odůvodnila (viz poslední tři odstavce na str. 9 a první dva odstavce na straně 10 napadeného rozhodnutí). Krajský soud se s těmito závěry žalované plně ztotožňuje, neshledal je v rozporu se zásadami správního trestání. V podrobnostech pak na ně plně odkazuje, protože by pokračování

30A 89/2012

pouze jinými slovy říkal totéž. Pokud tedy žalobce žalované v obecné rovině vytýká, že neodstranila vady prvoinstančního řízení, pak právě tento moment je příkladem, který jeho tvrzení vyvrací. Porušení zásady ne bis in idem pak žalobce vytýkal pouze rozhodnutí prvoinstančnímu, nikoliv rozhodnutí žalované. S ohledem na shora uvedené k tomu ostatně dle krajského soudu ani nebyl důvod, žalované rozhodnutí tuto zásadu správního trestání neporušilo.

Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku žalobce, v níž napadal prvoinstanční rozhodnutí z toho důvodu, že správní orgán vycházel pouze z dodacích listů a nezkoumal, zda zjištěnou vadu vykazovaly skutečně všechny výrobky, neboť laboratornímu přezkumu byly podrobeny pouze některé. Nutno konstatovat, že tuto námitku vznesl již v odvolání a žalovaná se k ní vyjádřila na str. 7 napadeného rozhodnutí.

Uvedená námitka se dotýká problematiky tzv. šarží potravin. Podle § 2 písm. t) zákona o potravinách se šarží rozumí množství druhově totožných jednotek, které byly vyrobeny za stejných podmínek. Pokud tedy byly u určitého množství Výrobku zjištěny vady, je dle krajského soudu zcela na místě postup správních orgánů, pokud do skupiny nevyhovujících výrobků zařadí celou šarži Výrobku, neboť lze s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že s ohledem na stejné výrobní podmínky bude celá šarže Výrobku vykazovat totožné vady. Tato úvaha by samozřejmě neplatila za situace, pokud by delikvent prokázal opak. Tak tomu ale v přezkoumávané věci nebylo. Žalobce nenavrl ani nezmínil jediný důkaz, který by shora uvedený předpoklad byl způsobilý vyvrátit. Je na výrobcu potravin, jak velké množství potravin zařadí pod určitou šarží, neboť právě tím deklaruje, že právě tyto potraviny byly vyrobeny za stejných podmínek a vykazují tak stejné vlastnosti. Institut šarže tak slouží nejen k ochraně spotřebitele, ale i k ochraně výrobce potravin před tím, aby byly za vadné považovány bez dalšího i potraviny, které byly vyrobeny za podmínek odlišných a které tak zjištěné vady vykazovat nemusí. Pokud jde o vymezení rozsahu šarží v daném případě, vycházely správní orgány plně z podkladů (zejména dodacích listů) předložených žalobcem, které ani on sám ve správním řízení nezpochybnil. Dle krajského soudu ani jinak postupovat nemohly. Závěrům žalované obsaženým v odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy krajský soud musel přisvědčit, k porušení zásady materiální pravdy v souvislosti s tím nedošlo.

Pokud jde závěr prvoinstančního orgánu o ekonomickém poškození spotřebitele, který žalobce shledal hypotetickým, pak rovněž této problematice se žalovaná ve svém rozhodnutí věnovala (viz str. 8 dole a str. 9 nahoře). Úvahy prvoinstančního orgánu částečně korigovala a zabývala se i vlivem této korekce na zjištěný skutkový stav věci, na její právní posouzení i na výši uložené pokuty. Rovněž na tyto závěry žalované krajský soud plně odkazuje, neboť s nimi souhlasí. Ostatně s těmito závěry žalované nepolemizoval v žalobě výslovně ani žalobce, ten brojil v souvislosti s tím pouze proti závěrům orgánu prvního stupně.

Žalobce dále napadal výši uložené pokuty, kterou považoval za nepřiměřenou. Dle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách se za správní delikt podle § 17 odstavce 2 písm. b) uloží pokuta do 3 000 000 Kč. Dle § 17i odst. 2 téhož zákona se pokračování

30A 89/2012

při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Krajský soud konstatuje, že problematice určení výše pokuty věnovala žalovaná dle jeho názoru nadstandartní pozornost. V souvislosti s tím odkazuje zejména na str. 9 až 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaná se velmi pečlivě věnovala všem shora vymezeným zákonným kritériím relevantním pro stanovení výše uložené pokuty a to ať už každému z nich jednotlivě, následně pak i ve vzájemných souvislostech. Přezkoumatelným způsobem tak odůvodnila způsob spáchání správního deliktu, jeho okolnosti i následky, jakož i následně jeho celkovou závažnost. K závěrům žalované nemá krajský soud žádné připomínky, žalovaná při nich nevybočila ze zákonných mezí, a krajský soud proto na ně plně odkazuje a shledává je správnými. Pro úplnost krajský soud dodává, že moderaci trestu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. žalobce nenavrhoval.

Jak už krajský soud uvedl shora, výtky žalobce, že se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami, byla vznesena ve zcela obecné rovině. Krajský soud neshledal, že by se žalovaná s některou z odvolacích námitek vypořádat opomněla. Žalobci tedy v tomto směru za pravdu dát nemohl, stejně jako jeho tvrzení, že tím byla porušena zásada dvojinstančnosti. Naopak, ta v daném případě našla plně své uplatnění. Jak plyne ze shora uvedeného, žalovaná korigovala a měnila úvahy prvoinstančního správního orgánu v případech, kdy to shledala nutným, a to povětšinou ve prospěch žalobce. Tyto vady prvoinstančního rozhodnutí totiž nebyly natolik závažné, aby je kvůli nim žalovaná musela rušit a věc vracet o stupeň níže, jak se domáhala strana žalující. Krajský soud zdůrazňuje, že na správní řízení je nutno nahlížet jako na jeden celek a postup žalované, kterým zhojila vady prvoinstančního rozhodnutí, tak byl zcela v souladu jak s právním rámcem odvolacího řízení vymezeným v §§ 81 až 93 správního řádu, tak se zásadami správního řízení vymezenými v §§ 2 až 8 téhož právního předpisu.

Krajský soud uzavírá, že nemá pochybnosti o správnosti právní kvalifikace jednání, ve kterém správní orgány spatřovaly správní delikt a za které byla žalobci uložena pokuta. Správnost právní kvalifikace totiž žalobce také zpochybňoval, byť rovněž bez bližšího odůvodnění. Krajský soud musel přisvědčit skutkovým i právním závěrům žalované, že ve správním řízení bylo spolehlivě zjištěno spáchání správního deliktu vymezeného žalovanou ve výroku napadeného rozhodnutí a že je rovněž tak nepochybné, že postavení správního delikventa přináleží žalobci.

Krajský soud tak žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalovaná. Ta náhradu nákladů řízení nepožadovala a krajský soud

z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by jí nějaké náklady v soudním řízení vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 23. října 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu